

Premi
a la «Trajectòria Europeista»
III edició - 2008

Agence Europe

Agence Europe

Ferdinando Riccardi
Marina Gazzo
Lidia Gazzo

Premi a la «Trajectòria Europeista»
III edició - 2008

Barcelona 2008
Premi Trajectòria Europeista 2008

Editat per:

Oficina del Parlament Europeu a Barcelona
Passeig de Gràcia, 90
08008 Barcelona

Les opinions expressades en aquesta publicació són responsabilitat exclusiva dels autors i no representen necessàriament la posició oficial del Parlament Europeu.

Disseny i realització: Barcino Solucions Gràfiques, SL

Tiratge: 300 exemplars

DL: B-24669/2008

Realitzat amb paper estucat ecològic lliure de clor de 135 g a l'interior i 250 g a les cobertes.

Introducció

Ara fa 20 anys l'APEC, Associació de Periodistes Europeus de Catalunya, va començar la seva pròpia trajectòria amb la voluntat i la il·lusió d'unir dues passions, aquest ofici nostre que ens permet explicar el dia a dia de la història que es va teixint i la vocació europeïsta per un projecte d'unió, solidaritat i pau que es va començar a escriure fa més de 50 anys. El premi Trajectòria Europeïsta que cada any atorga l'APEC ens permet també homenatjar els que comparteixen les mateixes dues passions. L'Agence Europe és gairebé l'origen del periodisme comunitari. Va ser la primera aposta per crear un mitjà de comunicació veritablement europeu amb l'únic objectiu d'informar d'un projecte aleshores gairebé quimèric, però que en poques dècades uniria prop de 500 milions d'europeus. L'Agence Europe és un referent per a aquells que han passat per Brussel·les, pel seu rigor, la professionalitat i el respecte guanyat entre els companys de professió i a totes les institucions comunitàries, que han anat creixent amb els butlletins de l'Agence Europe gairebé com a lectura obligada.

Tot ofici necessita un bon mestre i a l'APEC ens sentim avui orgullosos i emocionats de poder reconèixer la dedicació de les germanes Gazzo a l'ofici del pare i al mitjà al qual havia dedicat la seva

vida. Estem contents de poder demostrar el nostre respecte per Ferdinando Riccardi de la mateixa manera que tota la sala de premsa de la Comissió Europea el va ovacionar el dia que ens van anunciar que es retirava de la cobertura diària de la informació comunitària. Tot i que de seguir l'actualitat, de fer-se preguntes i d'analitzar amb finesa i intel·ligència allò que ens envolta, els grans mestres del periodisme no se'n jubilen mai.

L'any del nostre 20è aniversari, l'APEC ha volgut obrir-se encara més a allò que ens dóna sentit, Europa, i volem agrair també la generositat dels màxims responsables del Consell, la Comissió Europea i el Parlament Europeu que s'han volgut sumar a aquest reconeixement per a l'Agence Europe, i les germanes Marina i Lidia Gazzo.

Aquest llibret pretén recollir breument el significat d'aquests 50 anys d'història d'una *institució* europea del periodisme comunitari, l'Agence Europe.

Barcelona, 7 de maig de 2008

APEC

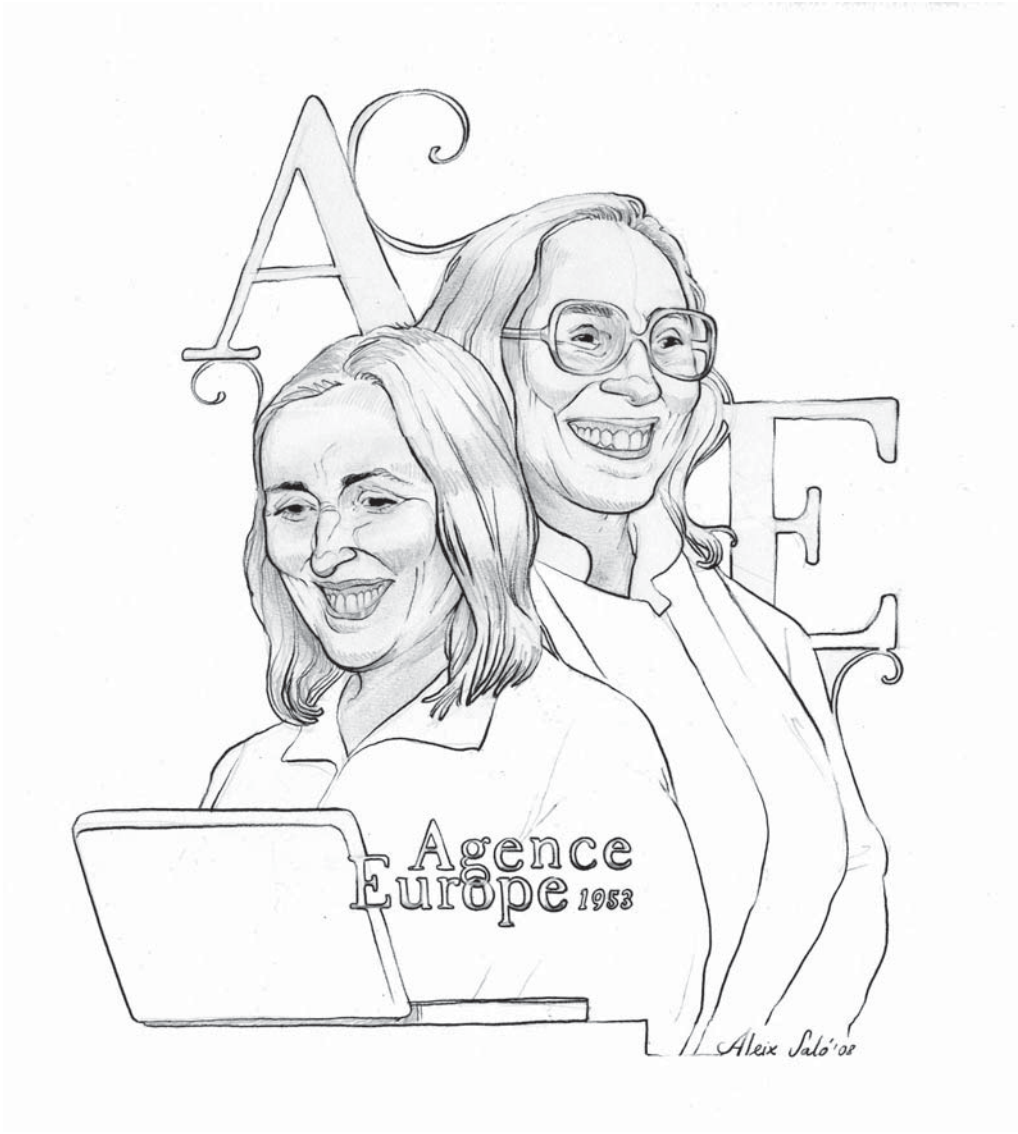
Associació de Periodistes Europeus de Catalunya

Col·loqui organitzat a la seu del Consell a Brussel·les amb motiu del 50 aniversari de l'Agence Europe

L'homenatge

L'homenatge

Remise du prix de l'APEC à Marina et Lidia Gazzo de l'Agence Europe

Je remercie l'Association des journalistes européens de la Catalogne (APEC) et tout particulièrement sa Présidente Madame Teresa Carreras, de m'associer à la remise de leur prix annuel qui vient récompenser une véritable « institution » à Bruxelles.

L'Agence Europe mérite ce titre d'institution tant elle accompagne avec fidélité l'histoire si riche de notre communauté, depuis même avant sa création !

Dans cette aventure unique et sans précédent, les sœurs Marina et Lidia Gazzo, en dignes héritières de leur père, un européen visionnaire et engagé,

cofondateur de l'Agence, se sont particulièrement illustrées en offrant jour après jour le compte rendu à la fois le plus complet et le plus rigoureux possible de l'actualité européenne.

Pour leur contribution au projet européen, je tiens, au nom de la Commission européenne et en mon nom personnel, à les féliciter pour ce prix et à leur témoigner notre plus profonde reconnaissance.

Bruxelles, le 31 mars 2008.

José Manuel Barroso

Président de la Commission européenne

L'homenatge

Congratulations from the President of the European Parliament

I should like to add my endorsement to the tribute being paid by the Catalan Association of European Journalists (APEC) to Agence Europe and in particular to the sisters Marina and Lidia Gazzo. Lodovico Riccardi, the founder of Agence Europe, and Emanuele Gazzo, the agency's first director and the father of Marina and Lidia, displayed from the start a professionalism which made the agency a "journalistic institution".

Since its foundation in 1953, Agence Europe has not only produced a prompt and reliable snapshot of the news but has also analysed the development of the European project through the illuminating editorials of Ferdinando Riccardi, which have served

as a roadmap for many "Europeanists". The continuing commitment and dedication of Marina and Lidia have been crucial to Agence Europe's role as a cornerstone of European communication and information.

For all these reasons, I welcome APEC's decision and am pleased to have the opportunity to lend my support to this highly deserved award.

Brussels, 10 April, 2008

Hans-Gert Pöttering

President of the European Parliament

Felicitación de Javier Solana

Me llena de satisfacción saber que habéis decidido dar el premio Trajectòria Europeísta a la Agencia Europa, y en concreto a Marina y Lidia Gazzo. La historia de la Unión Europea y, en concreto, de cómo la UE se ha explicado al mundo no sería la misma sin ellas. Supieron seguir sabiamente la estela de su padre, consolidaron su labor y trabajaron con el mismo tesón y voluntad europeísta que él.

Las conocí, en especial a Marina, en 1989, cuando España presidió por primera vez la UE. Me encontré con ellas de nuevo en 1995, y cuando mis responsabilidades me llevaron a las instituciones europeas, en 1999, su huella y liderazgo profesional

marcaban todos y cada uno de los rincones periodísticos de este espléndido empeño común que es Europa. Un merecido premio que reconoce esfuerzos e ideales nobles.

Bruselas, a 7 de abril de 2008.

Javier Solana

*Secretario General del Consejo de la UE,
Alto Representante de Política Exterior y de Seguridad
Común de la UE*

L'homenatge

Lidia i Marina Gazzo amb l'expresident de la Comissió Europea, Jacques Delors, en la cerimònia que es va fer a Brussel·les en memòria d'Emanuele Gazzo

L'homenatge

L'expresident de la Comissió Europea, Jacques Delors, amb Ferdinando Riccardi i Marina Gazzo

La història

Agence
Europe

L'Agence Europe

Le 12 mars 1953 paraissait le premier numéro du bulletin quotidien de l'Agence Europe. Nous fêtons donc notre cinquantième anniversaire. Pour une agence de presse, c'est un bel âge. Mais ce n'est pas en soi extraordinaire : il existe des organes de presse plus anciens, de beaucoup parfois. Ce qui nous caractérise, c'est que notre âge correspond exactement à celui de la première Communauté européenne, ancêtre de l'Union européenne d'aujourd'hui. En juillet 1952, le Traité de Paris entrait en vigueur, donnant naissance à la Communauté européenne du charbon et de l'acier (CECA), et c'est au début de l'année 1953 qu'est entré en application le « prélèvement CECA », premier impôt européen, et en février que les marchés du charbon et de l'acier se sont ouverts entre les six pays participants. Terminait à ce moment là la préhistoire et commençait l'histoire de l'Europe unie, et le bulletin de l'Agence Europe entamait sa tâche d'accompagner fidèlement, de jour en jour, le chemin de cette histoire.

Pour comprendre la portée de l'intuition du fondateur de l'Agence Europe (Lodovico Riccardi) et de son premier directeur (Emanuele Gazzo), il faut se rappeler que personne ne savait à cette

époque ce qui se passait à Luxembourg, siège de la Haute Autorité de la CECA : quelques dépêches, des articles très rares dans quelques journaux, ignorance et désintérêt de la part de l'opinion publique. Et pourtant, un petit groupe de personnes avait compris la signification historique de la naissance d'une autorité supranationale, qui gérait souverainement, au nom des États membres, les deux produits qui étaient alors à la base de l'armement et constituaient le véritable arsenal des pays industrialisés. Cet évènement rendait à jamais impossibles les guerres entre les pays participants, en changeant l'histoire de l'Europe et du monde. La première institution supranationale détenant des pouvoirs de décision devait donc être accompagnée d'un organe de presse indépendant, rendant compte de son action et mettant ses décisions à la disposition du public. C'était ça le défi d'Emanuele Gazzo et de son équipe. Et rapidement, aux informations s'était ajouté le commentaire, sous la forme d'un éditorial quotidien.

Depuis lors, l'histoire de l'Agence Europe a été indissolublement liée à l'histoire de l'intégration européenne : la naissance de la CEE et d'Euratom,

La història

les adhésions des pays qui se sont progressivement ajoutés au noyau initial des Six, les traités successifs. Même du point de vue de l'information, la situation actuelle n'a plus aucun rapport avec celle de 1953. Aujourd'hui, l'association de la presse étrangère de Bruxelles est devenue la plus nombreuse au monde et les documents communautaires sont à la disposition de tous : un flux de milliers de pages difficile à maîtriser pour quiconque. Si l'on devait appliquer des slogans à notre Agence, celui de 1953 aurait été : « Si vous voulez savoir ce que

fait la Communauté européenne, vous devez lire l'Agence Europe ». Aujourd'hui, il serait plutôt : « Si vous voulez vous orienter dans l'avalanche de documents que les institutions communautaires produisent chaque jour, si vous voulez distinguer l'essentiel de l'accessoire, si vous souhaitez comprendre la signification des décisions, des accords et aussi des divergences, vous devez lire l'Agence Europe ».

Agence Europe

La història

AGENCE INTERNATIONALE
D'INFORMATIONS
POUR LA PRESSE
LUXEMBOURG
39, Bd Prince Henri
Téléphone : 92.00

EUROPE

BONN - BRUXELLES - PARIS - ROME - LUXEMBOURG - LA HAYE - STRASBOURG

STRASBOURG (Eu), 12 mars 1953. A la clôture des travaux de l'Assemblée "ad hoc" et de l'Assemblée Commune du Pool Charbon Acier, le Président M. Paul-Henri Spaak, qui venait de remettre aux six Ministres des Affaires Etrangères le projet de la Constitution Européenne, a accordé un interview à l'Agence "Europe".

La première question était la suivante: "Pensez-vous que la procédure fixée par le Conseil des Ministres pour l'étude du projet du Statut de la Communauté politique européenne, correspond exactement au désir des peuples de voir réalisée dans un plus bref délai l'unité européenne ? M. Spaak a répondu:

"Il est difficile de savoir dès à présent quelle sera la procédure fixée par les Ministres. On connaît seulement le premier stade, qui prévoit une étude séparée du projet par chaque gouvernement. Le 12 mai les gouvernements se réuniront pour échanger leurs points de vue. C'est un début qui est acceptable."

On a ensuite demandé au Président si le manque d'une coopération étroite entre l'Assemblée et les Gouvernements des six Pays (France, Belgique, Allemagne, Italie, Hollande, Luxembourg) empêchait le rapide développement de ces études. M. Spaak a répondu à l'"Europe": "Le grand désir de l'Assemblée est naturellement qu'une collaboration étroite s'établisse entre les Ministres des six Pays et l'Assemblée elle-même, en particulier avec les groupes de travail. Il s'agit d'hommes qui ont travaillé pendant des semaines, jour et nuit pour la grande oeuvre qui les passionnent et dans laquelle ils croient. Je ne comprend absolument pas pourquoi on refuserait cette collaboration".

M. Spaak a déclaré ensuite qu'à son avis, si tout va bien, encore l'année prochaine les citoyens français, belges, italiens, allemands, hollandais, luxembourgeois, seront appelés à voter pour le premier Parlement de l'Europe, la "Chambre des Peuples".

(suite)

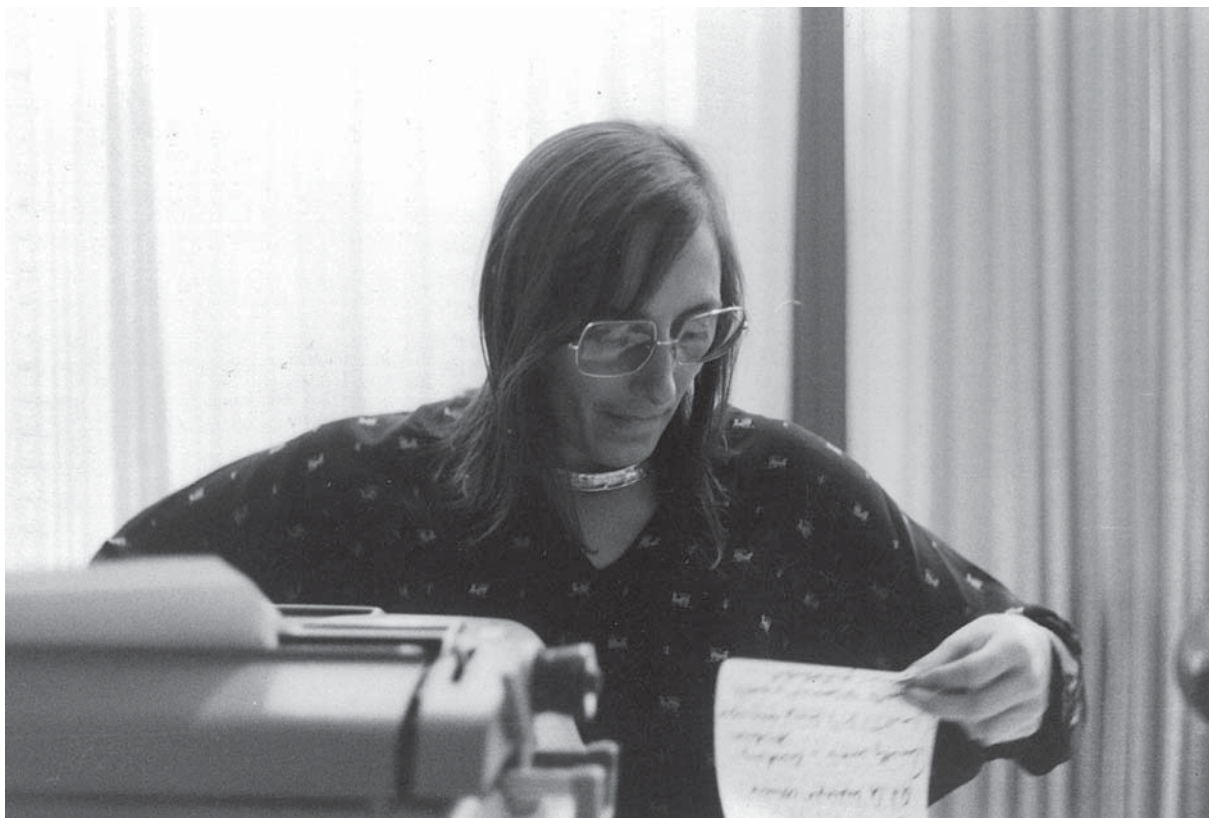
EU LUXEMBOURG

- 2 -

On a enfin demandé à Monsieur Spaak si la sort de Stalin peut avoir à son avis une influence sur le procès de l'unification européenne.

"Je ne vois pas - a déclaré Monsieur Spaak - en quoi cet événement devrait modifier nos désirs et nos pensées. L'Europe n'est pas seulement un problème de défense, mais surtout un problème politique, économique et social. Même si la situation générale s'améliorait, il n'y aurait pas raison de ralentir le procès de l'unification et nos efforts pour atteindre ce but."

La història

Lidia Gazzo

Parochial Spy

Though few daily newspaper readers have ever heard of it, one of the world's most respected news services is a tiny organization called Agence Europe. The nine men who gathered in Luxembourg's Hotel Brasseur cafe to herald the service's tenth anniversary last week constitute the entire staff. Ever since they were hired, they have surveyed the same un-romantic-sounding beat: Europe's Common Market. But by their authoritative reporting of the political and economic experiments that are changing Europe, they have made the daily blue-green bulletins of Agence Europe required reading for a blue-chip list of more than 2,000 subscribers from Iceland to Japan.

Loyal Lady. In its brief, parochial career, Agence Europe has won itself a reputation for feats of espionage that would do credit to the CIA or Britain's M15. Headed since its foundation by grey-haired Emanuele Gazzo, onetime Genoa bureau chief for Italy's Ansa News Agency, Agence Europe has been unwrapping secrets almost from birth. Far ahead of official release, it reported on the original formation of the Common Market and Euratom, the Common Market countries' joint nuclear-development agency.

Time magazine, 1962

Since then, working out of its own bureaus in Luxembourg and Brussels, and through a Pan-European chain of correspondents, Agence Europe has continued to pry into Common Market affairs with uncommon energy. One Market official in Luxembourg complains that every time he opens his desk drawer, "out pops an Agence Europe spy." To foil Gazzo and his men, the European bureaucracy runs security checks on its own typists and secretaries, once hired a female acquaintance of Gazzo's as a counterspy. The scheme fell through when the lady loyally peached. When Britain's Common Market mission moved to Brussels two years ago, its members were so upset upon learning that Agence Europe was quartered in the same building that a delegate ordered the premises searched for concealed mikes.

Absolutely Accurate. How Agence Europe surmounts such obstacles remains a trade secret. Common Market officials guess that Gazzo, a skilled diplomat in his own right, probably gathers much of his

La història

information by playing on national and professional rivalries—he might trick a Dutch agricultural expert into indiscretion, for example, by baiting him with antagonistic views from a German or French colleague. However Gazzo and his men do it, there is no doubt that they dig out the news. "This report is still highly confidential," said a Common Market man to a reporter from Copenhagen. "I could not possibly let you even have a glimpse of it. However, if you want to know all about it, read Agence Europe. It's absolutely accurate on the subject." While all Europe tried to guess what raw materials Britain wanted removed from the tariff list as a condition of membership, Agence Europe named every one.

This stellar performance has earned Emanuele Gazzo and Agence Europe wide acceptance in the world's most important financial circles, and in foreign offices from Foggy Bottom to Moscow.

Subscribers have long since mastered the art of interpreting Agence Europe's careful language. Says Gazzo: "A story that begins with the words, 'Europe thinks it knows,' means that we're sure, but we're not allowed to say so."

TIME

Friday, Dec. 07, 1962

L'Agence Europe : un media protagoniste de l'intégration européenne

L'Agence Europe est née avec la première Communauté européenne, la CECA (Communauté européenne du charbon et de l'acier) par l'initiative d'une personnalité italienne, et depuis lors a suivi quotidiennement le progrès, les avancées, les crises, des institutions et des organismes qui ont œuvrés pour l'intégration et l'unité de l'Europe. Le fondateur en a été le comte Ludovico Riccardi, Président de l'« Ansa », l'Agence de presse italienne, qui, avec une extraordinaire clairvoyance, avait proposé, en 1952, alors qu'il présidait l'organisme de coordination des grandes agences de presse européennes, la création en commun d'une Agence européenne, ce qui était irréalisable, chaque agence ayant des intérêts et des objectifs propres au Pays dans lesquels elles étaient nées et installées. Ainsi, Ludovico Riccardi décida, avec quelques collaborateurs, de réaliser quand même son projet, qui naquit italien mais qui sera considéré bientôt et toujours comme un organisme « européen », un média unique dans sa structure et dans ses objectifs, vainement imité et indispensable

pour l'information complète et ponctuelle sur l'activité des institutions.

L'agence « Europe » publia son premier bulletin le 12 mars 1953 à Luxembourg, où s'étaient installées les institutions de la CECA, et a ensuite suivi le chemin de la construction européenne, en ouvrant au début de l'année 1958 ses bureaux à Bruxelles, ville qui était devenue le siège de la plupart des institutions des nouvelles Communautés issues des Traités de Rome, la Communauté économique européenne (CEE) et la Communauté européenne de l'énergie atomique (Euratom).

Bruxelles devait devenir, avec le développement et l'approfondissement de l'action communautaire, un de principaux centres de presse du monde. Pour l'Agence Europe, les premières années se révélèrent difficiles. Le souci des institutions principales, notamment la Commission de la CEE, était celui de la négociation permanente avec les États membres,

La història

donc la discrétion et souvent le secret. Le rédacteur en chef était Emanuele Gazzo, journaliste italien chevronné, et parmi ses rédacteurs se faisait remarquer pour son esprit entreprenant l'actuel éditeur responsable et éditorialiste Ferdinando Riccardi, fils de Ludovico. Les « scoop » de l'Agence étaient légendaires, et la Commission présidée par Walter Hallstein s'occupa souvent de ces affaires. Celui qui rédige cette note était à l'époque (1961-1977) le porte-parole de la Commission, et à ce titre fut souvent sommé de réprimander les auteurs de ces « méfaits »

La Commission, par deux fois, les menaça d'expulsion de la liste des journalistes accrédités, chose que je me suis bien gardé de poursuivre. Il était vrai qu'à l'époque la politique restrictive d'information rendait indispensable un travail difficile - parfois aux limites de la déontologie professionnelle - de recherche et de documentation de la part des journalistes - j'ai obtenu le droit de réunir les journalistes accrédités à une conférence de presse hebdomadaire seulement en 1963, et des rendez-vous de presse quotidiens en salle de presse en 1967.

Mais à fur et à mesure que l'intégration européenne devenait plus vaste et importante, que la demande d'information se faisait plus pressante et que les institutions étaient aussi intéressées à faire connaître

leurs activités, le nombre des journalistes accrédités auprès des Communautés à Bruxelles devenait impressionnant. C'est à ce moment -là que la stratégie des dirigeants de l'Agence se révéla très positive : il ne changèrent pas grande chose dans la publication, toujours un bulletin quotidien d'une dizaine de pages, en quatre langues : français, anglais, allemand et italien, avec des nouvelles clairement rédigées, complètes et « dignes de foi ». Ils y ajoutèrent, à l'occasion, les textes des documents et de communiqués de presse des institutions (notamment des Conseils européens) pour compléter l'information. Seule véritable innovation, un commentaire quotidien du directeur de la publication, très informée, bien rédigée, adressée aux abonnés mais aussi aux responsables des institutions, qui, dans leur majorité, devinrent des lecteurs assidus. Ce commentaire presque quotidien est aujourd'hui, avec le même succès de jadis, l'œuvre de Ferdinando Riccardi, le successeur d'Emanuele Gazzo. Mais si le bulletin des débuts aurait pu avoir comme slogan « Si vous voulez savoir ce que fait la Communauté européenne, vous devez lire l'Agence Europe », désormais on aurait pu préciser : « l'Agence Europe est indispensable pour distinguer l'essentiel de l'accessoire dans l'activité des Institutions européennes ». En tout cas, l'Agence gagna en crédibilité et ses dirigeants en respectabilité (auprès des institutions, jusqu'à devenir presque eux-mêmes des « institutions »).

La història

Ce bulletin est encore aujourd'hui « une autorité » sans pareil dans le monde toujours plus complexe de l'information de la politique et des activités de l'Union européenne. Cette « autorité » a été acquise en plus de cinquante ans avec une impressionnante fidélité aux principes qui ont inspiré les fondateurs. D'abord, une « foi » presque inébranlable dans la construction européenne, et ensuite, une rigueur professionnelle universellement reconnue, accompagnée d'une « compétence » inégalée de la Rédaction.

Pour finir, il faut souligner que l'Agence Europe a été et est toujours un phénomène réellement européen.

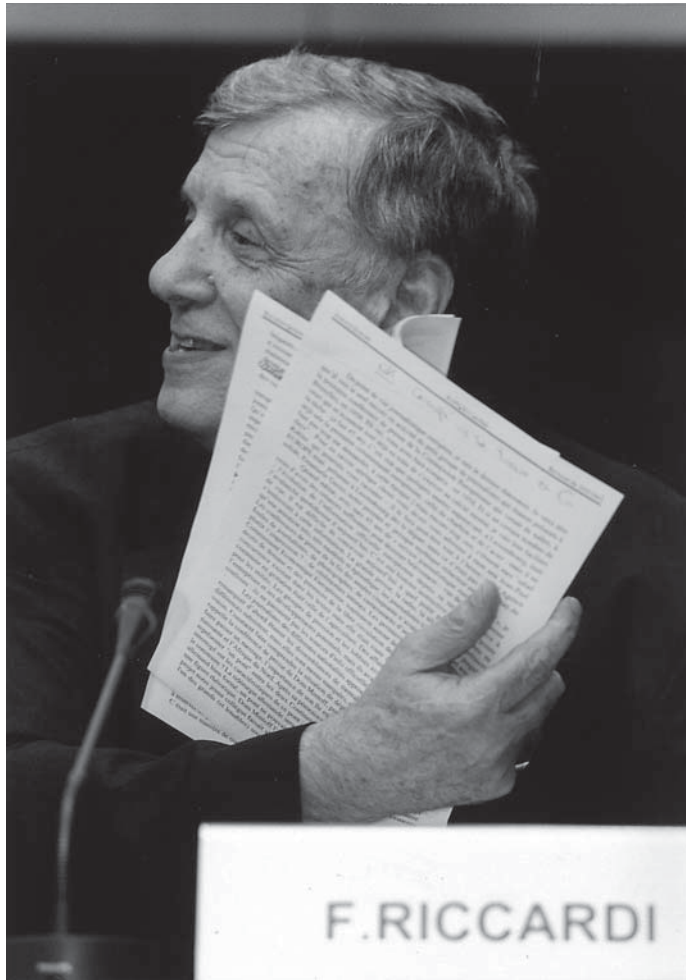
Bien qu'elle soit née grâce à une initiative italienne, elle a toujours travaillé avec des journalistes de nationalités différentes. Emanuele Gazzo, ses filles Marina et Lidia, ainsi que Ferdinando Riccardi ont guidé avec une remarquable continuité pendant plus de 50 ans une équipe européenne, et c'est là la véritable raison de leur grand succès.

Bruxelles, le 7 avril 2008.

Bino Olivi

Porte-parole de la Commission européenne (1961-1977)

La història

Ferdinando Riccardi

Eurorecords

Amb motiu del premi a la Trajectòria Europea, m'han demanat que refresqui la memòria. Això vol dir escriure sobre alguns records d'aquelles primeres experiències de més d'una dècada tractant temes europeus des de Brussel·les.

La meva arribada a Brussel·les va ser el dia 1 de juliol de 1968, data de l'entrada en vigor de la lliure circulació de productes industrials entre aleshores sis estats fundadors i membres, conegut com el Mercat Comú. A la Comissió Europea em va guiar els primers passos l'exiliat català Josep Sans, un personatge que va ser clau en les visites i els contactes de futurs líders polítics catalans que, de tant en tant, passaven per la capital de les institucions europees en cerca de suport per la lluita antifranquista i, sobretot, d'esperances per al futur.

Les primeres cròniques van anar per les planes d'opinió dels avui desapareguts diaris *El Correo Catalán* i *Madrid*. Recordo les assistències a les conferències de premsa setmanals del portaveu de la Comissió, l'italià Beniamino Olivi, a l'edifici que

hi havia davant del parc del *Cinquantenarie*, ja que el futurista Berlaymont encara estava en construcció. Olivi explicava, en una petita sala de premsa i davant d'un reduït nombre de periodistes, afers relatius a la construcció de l'Europa *verda* pels productes agrícoles, als projectes d'ampliació amb el Regne Unit, Irlanda i Dinamarca o les idees d'un Pla Warner sobre fluctuacions controlades de divises —en dèiem la “serp monetària” per les seves ondulacions— i, fins i tot, una futura unitat monetària que, en aquells temps, semblava una quimera però que, després de l'ecu regulat entre bancs, ha acabat portant l'euro a la butxaca de la majoria de ciutadans comunitaris. Recordo també d'aquells temps la gairebé veneració de funcionaris, diplomàtics i periodistes pel butlletí *Europe*, editat per Emanuele Gazzo i Lorenzo Riccardi. Algunes de les seves informacions eren, i són encara, considerades com la paraula divina del que passava a les entranyes dels organismes europeus.

El descobriment de l'Agence Europe i el seu butlletí, publicat ja aleshores en totes les llengües comunitàries, van animar-me a fer un petit i discret equivalent

La història

setmanal en castellà que baix batejar com a *Infoeuropa*. Era el colador de notícies que, en aquell temps, no es podien publicar al diaris espanyols —com l'advertència de ruptura amb Espanya si executaven els etarres del Procés de Burgos—, tot i que alguns ministeris i organismes franquistes s'hi van subscriure, a més de moltes empreses que ja intuïen que el futur passava per Brussel·les en aquells moments de mínim “Acuerdo Comercial Preferente”, negociat per l'ambaixador Alberto Ullatres i els seus col·laboradors. Vaig editar *Infoeuropa* durant sis anys, fins a la mort del dictador Francisco Franco, i, no fa gaire, la col·lecció ha estat cedida a l'arxiu del que va ser el Patronat Català pro Europa. Eren temps en què també van arribar a Brussel·les alguns personatges ara cèlebres a l'escenari polític espanyol i europeu, com l'aleshores becarí del Consejo Superior de Cámaras de Comercio, Joaquín Almunia, el jove funcionari a la delegació espanyola Pedro Solbes, o l'estudiant al College de Europe, Manuel Marín, sense oblidar Felipe González, ex *Isidoro*, que treia el cap de tant en tant en trobades de la Internacional Socialista, per esmentar-ne només alguns.

D'aquella època de primers de la dècada del 1970 ve la participació com a membre fundador de la junta directiva de l'Associació de Periodistes Europeus (APE). Cap a finals de la mateixa dècada, durant la transició democràtica, el company Miguel Ángel Aguilar va crear la secció espanyola de l'APE. Després, el 1982, l'amic i malaurat Ernest Udina va constituir l'Associació de Periodistes Europeus de Catalunya (APEC), inspiradora del premi Trajectòria Europea que, enguany, s'ha concedit, justament, a les germanes Lidia i Marina Gazzo, periodistes de llarga trajectòria del butlletí *Europe*, fundat pel seu pare.

Figura igualment com a *eurorecord* que la demanda d'adhesió espanyola estava supeditada a l'esdeveniment de la democràcia. Així ho vaig reflectir en la crònica, la primera del naixement del diari *El País*, aquell 4 de maig de 1976, citant un document confidencial de la Comissió Política del Parlament Europeu. Era imprescindible que el Govern espanyol reconegués tots el partits polítics per poder demanar l'adhesió. Eren temps en què Santiago Carrillo es passejava ja

La història

per Madrid, però amb perruca i ulleres fosques, per si de cas, perquè el Partit Comunista encara era il·legal.

Després van venir les ganes de canvi d'aires, i la meva continuïtat a les corresponalsies d'*El País* des de Brussel·les cap a Washington i Tokio. Però, tant des d'Amèrica, com des d'Àsia, els afers europeus continuaven donant temes de cròniques, perquè aquell Mercat Comú embrionari descobert a l'estiu de 1968 anava avançant, no sense problemes, fins a convertir-se en l'actual potència en primera línia en la defensa dels interessos dels ciutadans europeus en un món global.

I, al llarg de tot aquest període, cal recordar que el butlletí diari *Europe* —que va tenir durant molts anys una edició espanyola, per part de l'amic Pablo Martín Laborda, durant el procés de negociació i primers anys de l'adhesió— continua aportant la informació acurada i, molt sovint exclusiva, de com va marxant el camí de la Unió Europea. Per això és un honor que hagin acceptat el premi Trajectòria Europea de l'APEC les germanes Lidia i Marina Gazzo que, com el seu pare, són una part molt distingida de la història de la Unió Europea.

Ramon Vilaró

periodista, membre de l'APEC

La història

Durant 50 anys, per la redacció de l'Agence Europe han passat els millors professionals

La professionalitat

Lidia i Marina Gazzo, dos referents del periodisme parlamentari europeu

Durant molts anys la sala de premsa del Parlament europeu ha comptat amb la presència freqüent de la Marina i la Lidia Gazzo. Fins i tot durant la llarga etapa en què el Parlament amb prou feines interessà els periodistes acreditats a Brussel·les i Estrasburg, elles seguien de principi a fi les sessions plenàries i asseguraven una informació objectiva, completa i de qualitat dels debats i les decisions d'una institució encara molt limitada en competències, però què amb els seus debats i les seves resolucions indicava clarament el camí que calia seguir.

Marina i Lidia Gazzo han estat dos referents obligats del periodisme europeu i al mateix temps dues europeistes convençudes. Filles del també periodista Emmanuel Gazzo, fundador de l'Agence Europe, primera agència especialitzada en informació europea, van tenir la sort de néixer en el si d'una família on el plus jamais celà de la guerra es va traduir en un profund sentiment europeista i, el que és més important, amb vocació de contribuir-hi directament.

La vocació periodística els va arribar probablement de la manera més natural. Després d'haver treballat en diversos mitjans de comunicació i de viatjar arreu del món, l'atracció de la política europea va ser més forta i totes dues van decidir treballar a l'agència del seu pare, Marina de manera més permanent que Lidia, que treballava també a la secció literària d'una gran editorial.

Durant molts anys, fins i tot abans de les primeres eleccions europees per sufragi universal, les dues germanes es van convertir en el centre de la sala de premsa del Parlament europeu. Res no els passava desapercbut, ningú millor que elles podia explicar amb detall qualsevol cosa que hagués passat o s'hagués dit durant les llargues sessions plenàries. En certa manera eren omnipresents i la seva similitud física contribuïa encara més a una impressió completament ajustada a la realitat. No hi havia roda de premsa, *briefing* o declaració en què una d'elles no hi fos present. El seu treball en equip i el seu do

La professionalitat

per complementar-se i intercanviar-se encara avui sorprenden els qui ho recorden.

En Jacques Nancy, qui durant molts anys va ser el responsable i veritable "animador" de la sala de premsa del Parlament europeu, recordava fa poc aquesta versatilitat: "Jamais on a vu deux personnes travaillant de manière aussi parfaite en duo. Elles étaient capables dans le même temps, d'écouter un débat de le commenter à haute voix, de prendre des notes et d'écrire sur le débat ou vote précédent et souvent en utilisant des langues différentes".

Molts eren els col·legues periodistes, però també els funcionaris o fins i tot els diputats, que en un moment o altre s'apropaven a la taula de treball que ocupaven al bell mig de la sala de premsa per demanar un detall, comprovar una dada, donar una opinió o comentar la jugada. Fins i tot quan l'hora de tancament de l'edició les apressava responien amb cordialitat i infinita paciència.

Es diu dels bons periodistes que han de ser capaços al mateix temps de conèixer en profunditat els temes que tracten i de separar-se suficientment de la notícia. Les germanes Gazzo han estat probablement les millors especialistes de la informació parlamentària europea. Sospito però que darrere del seu innegable

professionalisme i de la seva independència absoluta mai no ha deixat de bategar l'europeisme abrandat dels pioners d'Europa.

Finalment, és just reconèixer la contribució de l'Agence Europe a la creació i el desenvolupament del periodisme especialitzat en temes europeus. Avui dia, a l'era d'Internet, la xarxa és plena d'instruments d'informació sobre els afers europeus, però fins fa ben pocs anys les fonts d'informació eren escasses i no sempre de qualitat. Durant molts anys, i encara avui, l'Agence Europe ha estat el punt de referència per a periodistes, polítics, funcionaris europeus, investigadors, estudiants... Tothom que ha necessitat seguir el dia a dia de l'actualitat europea ha consultat, tard o d'hora, els mítics fulls blaus (o roses, o verds, segons la llengua emprada) del butlletí quotidià de l'Agence Europe.

El Parlament Europeu, que amb el Tractat de Lisboa esdevindrà finalment un Parlament complet, els deu un reconeixement. M'alegra que l'Associació de Periodistes Europeus de Catalunya se'ns hagi avançat.

Brussel·les, 20 de març de 2008

Jaume Duch Guillot

Portaveu del Parlament Europeu

Estimades Marina i Lidia

Els companys periodistes de l'APEC han decidit concedir-vos un premi que reconeix la vostra carrera professional i la dedicació que heu esmerçat en la divulgació del procés de construcció europea. Sincerament, no crec que hi hagi gaires periodistes dels milers que han passat per Brussel·les que se'l mereixin més que vosaltres.

Durant anys heu fet escola a la sala de premsa de les institucions. La vostra professionalitat, coneixements i amabilitat són memorables. Treballàveu tan conscientment que no hi havia pràcticament res que s'escapés a l'Agence Europe. Ho explicàveu tot tan meravellosament bé que fins i tot les informacions més tècniques eren entenedores; i per acabar-ho d'arrodonir, la vostra qualitat humana i simpatia no tenien rival.

Recordo, a mitjan dels noranta, a la sala de premsa del Parlament que, quan no hi havia manera d'aclarir-se sobre què havia passat realment, les úniques que estàveu al cas de com havia anat tot, i éreu capaces de destriar el blat de la palla, éreu vosaltres. A més,

sempre estàveu disposades a compartir-ho amb els altres companys. Una generositat inigualable i que mostràveu amb tots els companys, sense distincions ni de nacionalitat ni de mitjà. La vostra discreció i competència eren, senzillament, un veritable lideratge, reconegut per tots els companys. Quan jo vaig passar a l'altre cantó, al dels portaveus, la vostra actitud oberta i col·laboradora no va canviar gens ni mica. Admirable!

Sou exemple d'un periodisme sobri, rigorós i, sobretot, compromès amb els valors europeus: solidaritat, generositat i voluntat de construir una Europa política forta. La vostra vida professional és un exemple per a tots els qui comparteixen els mateixos valors.

Les institucions europees d'ara no tenen res a veure amb el que eren quan vau començar, de la mà del vostre pare. Vosaltres les heu acompanyades en aquesta profundíssima transformació. Ho heu fet amb un esperit obert als canvis, convençudes que el club dels sis inicials només seria fort si la història, la geografia i la política europees es reconciliaven

La professionalitat

a través de l'ampliació. Hem arribat a 27 països —i tres candidats—, 21 llengües oficials, una geografia que va de Lisboa al mar Negre i del Mediterrani a la frontera russa.

El premi que rebeu ha de ser per a vosaltres un recordatori clar que, en la història de la comunicació sobre Europa, l'Agence Europe i

vosaltres dues ocupeu, sens dubte, un lloc primordial. Enhorabona.

7 d'abril de 2008

Cristina Gallach

*Portaveu del secretari general del Consell de la UE
i alt Representant per a la Política Exterior i de
Seguretat Comuna de la UE*

La professionalitat

Ferdinando Riccardi amb l'excomissari europeu, Pascal Lamy

La professionalitat

Jacques Delors i Marina Gazzo

Aquesta escultura *Zeup Zenit*, que Enric Pladevall ha cedit a l'Associació de Periodistes Europeus de Catalunya (APEC) per a la III edició del Premi Trajectòria Euroepista 2008, està inspirada en la mitologia grega.

“Europa es seduïda per Zeus que, transformat en brau, la porta nedant fins a Creta.

*Una massa orgànica de terra, o de mar tempestuós...?
Unes grans banyes, o tal vegada braços...?*

L'Art té múltiples aparences i lectures, és essencialment font de coneixement, però personalment m'inclino per l'emoció, seducció i llibertat que arrossega Europa mar endins.

Moltes felicitats Agence Europe en les persones de Marina i Lidia Gazzo”

Abril de 2008

Enric Pladevall

ASSOCIACIÓ DE PERIODISTES EUROPEUS DE CATALUNYA

Logo creat exclusivament per a l'APEC i cedit a l'Associació amb motiu del 20è aniversari.

Estudi jaumira★vilaró

Premi a la «Trajectòria Europeista»

Amb la col·laboració de:

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència
Secretaria per a la Unió Europea

UAB

Universitat Autònoma de Barcelona